

*„Giminė – tai ne tik kraujas. Giminė – tai ne pavardė.
Tai kvapas, žvilgsnis, mintis, praeinanti pro tave kaip vėjas,
kuris jau žino tavo vardą.
Tai šviesos upė, tekanti per amžius.
Kiekviena giminė neša savo ugnį.
Kai ją prisimename, ji nebedegina – ji šildo.
Ir pelenai tampa šviesa.“*

Danutė Dobužinskaitė

TURINYS

Apie autorę 11

Pratarmė 13

Įvadas 17

I DALIS. GARSIOJI DIDIKŲ GIMINĖ 23

1. Giminė – daugiau nei kraujas 26
2. Sapnų vartai 29
3. Giminės balsų knyga 36
4. Atminties laukas 42
5. Iš praeities sutemų 48
6. Kai perrašai likimą 53
7. Darbų pradžia 57

II DALIS. MŪSŲ PROTĖVIŲ MISTINIS DVARAS 65

1. Mūsų Protėviai 70
2. Mistinė kelionė per septynių kartų Protėvių sąmonę 75
3. Alegorinis pasakojimas apie sielas 110
4. Giminės pasirinkimas 110
5. Giminės programos 114
6. Giminės palaiminimas 116
7. Giminės prakeikimas 119
8. Giminės apsauga 120
9. Protėvių patarimai 122
10. Kaip turėtų gyventi dabar gyvenantys 123
11. Malda giminei 125

III DALIS. KAI LAIKAS ATSIMERKIA 127

1. Paprasta kaimo mergaitė 129
2. Kai keičiasi laikas 132
3. Kraujas ir druska 136
4. Ugnies šešėliai 138
5. Nikos sielos kelionė 139
6. Nikos sielos uždavinys 142
7. Nikos vaidmuo giminėje 144
8. Kodėl giminė pasirinko ją, Niką 147
9. Penkeri vartai į giminės paslaptį 153
10. Promotinos žodis Nikai 160
11. Aš, Nika, kreipiuosi į savąjį Aš 163

IV DALIS. GIMINĖS SVEIKATINIMAS 165

1. Giminės sveikatinimas ir vandens era 166
2. Kūrėjo dovanos pasaulio giminėms 169
3. Kūrėjo dovanos mūsų giminei 172
4. Giminės šešėliai 179
5. Jėgos gražinimas mūsų giminei 181
6. Giminės sveikatinimas ir kvantinis perėjimas 185
7. Naujas giminės medis 188
8. Sustabdyk akimirką 191
9. Aš leidžiu sau 198

Pabaiga 203

Malda giminei 208

PRATARMĖ

*Pakilę iš pelenų – mes esame ir šaknys,
ir sparnai, ir kelias, ir šviesa.*

Po to, kai likimas penktą kartą padavė man ranką ir ištraukė iš mirties nagų, kiekviena diena – kaip dovana, už kurią dėkoju Visatai.

„Atmerkiu akis, pasisveikinu su nauja diena, įeinu į ją. Kartu su manimi įeina ir mano laimingi prisiminimai, kurie buvo mano gyvenime. Sustabdau šią nuostabią akimirką, Siela pajuntu jos žavesį. Mūsų gyvenimas yra kaip banko sąskaita – galėsime iš jos paimti tik tai, ką ten padėjome. Kuo daugiau džiaugsmo ir laimės įnešime į mūsų atminties sąskaitą, tuo laimingesnės ir skaidresnės bus mūsų ir mūsų artimųjų dienos. Pradėjau vertinti savo darbą, taupau savo gyvenimo resursus. Įsimylėjau save. Per pertraukėlę tarp rašymo žiūriu į veidrodį, o veidrodis žiūri į mane. Gėriuosi savimi, nes jau moku žiūrėti į save su meile ir veidrodyje tada matau Meilę...“

Nepasiduodu nuovargiui, blogai nuotaikai, su dėkingumu priimu visas giminės dovanas. Gerai prisimenu, kaip kartą sapne man kalbėjo Angelas sargas: „Gyvenimas tai magija, tai tikras stebuklas. Ir mudu abu esame stebuklai, esame tokie vienetiniai Dievo kūriniai.“

Užbaigusi laiškų trilogiją, sudėjusi į jaukią knygutę eiles, rašau dar vieną, labai svarbią ne tik man, bet ir mano giminei, knygą.

„Palaipsniui mes pamirštame kelią į namus, kelią pas giminės Protėvius. Tas kelias užaugo krūmais. Kaip galėsime grįžti ten, kur ilsisi mūsų per amžius kaupia išmintis? Kaip, remdamiesi giminės dėsniais galėsime papildyti savo gyvenimiškos energijos išteklius, jei nežinosime, kokia buvo giminė?“

Taip gimė ši knyga – iš širdies ilgesio ir giminės atminties šauksmo. Iš ilgesio suvokti, kas esame mes – giminės medžio lapai, kylantys į šviesą, nors šaknys glūdi tamsoje. „Pakilę iš pelenų“ – tai kelionė į praeitį, kurioje susipina artimųjų likimai su visos Lietuvos istorija. Ir ne tik mano giminės. Tai pasakojimas apie tuos, kurie patyrė karus, tremtis, praradimus, priespaudą, svetimas žemes, bet neprarado tikėjimo žmogaus šviesa. Tai pasakojimas apie mūsų visų Protėvius, kurių likimai, skausmai ir svajonės susipynė į vieną audinį. Tai knyga apie atmintį, kuri gydo, ir apie meilę, kuri pakelia iš pačių giliausių praradimų. Ši knyga – tai ne tik mano giminės istorija, bet ir visos Lietuvos istorijos fragmentas.

Ši knyga skirta ir tiems, kurių keliai išsiskyrė karo ir pokario verpetuose. Vieni giminės nariai pasiliko Lietuvoje, kiti buvo išblaškyti tremtyse, o dar kiti liko kitose šalyse, išgyvendami savus išbandymus, svetimoje žemėje bandydami išsaugoti savo šaknis. Visi jie – ir pasilikę, ir išėję – sudaro vieną bendrą giminės audinį. Nes giminė neturi sienų: ji gyvena kraujyje, atmintyje ir širdyse.

To laikotarpio giminės medžiai augo audrų laukuose: kai buvo atimtos žemės, kai prievarta varė į kolūkius, kai už žodį galėjai nukentėti, kai vaikų juoką dažnai nustelbdavo netekčių aidas. Ir vis dėlto medis neišdžiūvo. Iš pelenų vėl kilo šaknys, išsprogę lapai liudija, kad gyvybė yra stipresnė už bet kokią prakeikimą ar istorijos smūgį.

Ši knyga nėra nei romanas, nei memuarai, nei mokslinis traktatas. Tai gyvas gyvenimo audinys, kur vienas rašančiojo balsas virsta daugelio Protėvių balsu. Rašau remdamasi savo patirtimi,

pranašiškais sapnais, kontaktu su Promotina. Negaliu neužsiminti apie tai, kas man labai artima – apie kvantinę idėją: *kai stebėtojas įsitraukia, keičiasi tai, kas stebima.*

Ši knyga – ne istorinė kronika. Tai pasakojimas iš vidaus, kai per sapnus kalba promotinos, kai per ženklus dūzgia bitės, kai lenkų, lietuvių, o galbūt ir karališkas kraujas susipina ne dokumentuose, bet žvilgsniuose, rankų gestuose, nerašytose pareigose. Tai antrasis virsmas, kai ne tik pakylame, bet suprantame, kas mus degino, kas mus sulaikė ir dabar mus kviečia šviesai.

Tai ne giminės istorija. Tai — giminės alchemija.

Ši knyga – tai bandymas suprasti, kokią naštą ir kokią dovaną gavome iš Protėvių ir kaip šiandien galime giminės žaizdas išgydyti. Kiekvienas skyrius – tai žingsnis į šviesą, kurioje giminių balsai suskamba iš naujo, kad jų gyvenimai nebūtų pamiršti, o jų kančia virstų jėga ateities kartoms. Ši knyga yra daugiau nei pasakojimas. Tai ne tik giminės korekcijos kelias, bet ir galimybė pasiekti pergalę. Joje per skausmą, netektis ir atgimimus ieškome atsakymų, kodėl gimėme, kokia misija mums skirta gyvenime ir kaip galime išlaisvinti savo giminės sielą iš praeities pančių ir susikurti šviesų ir laimingą gyvenimą.

„Ir šiandien — per tave, mane, mus — ta esencija keliai iš pelenų, kaip šviesos atmintis. Ne tam, kad kartotų praeitį. O tam, kad sukurtų giminei naujus ateities dėsnius.“

Perduosim giminaičiams žinias, kurios padės priminti, kokia buvo ir turėtų būti jų giminė.

Rašydama šiuos puslapius klausiu savęs: „Kodėl gimiau? Kokia mano misija?“ Ir randu atsakymą: „Gimiau tam, kad išgirsčiau savo giminės širdį, kad iš dulkių ir pelenų surinkčiau jos istoriją ir perduočiau ją toliau – jums, kurie skaitysite.“

Tegul ši knyga tampa žiburiu, liudijančiu, jog net iš giliausių tamsybių galima pakilti į šviesą. Nes giminė – tai ne tik praeitis.

Tai dabartis ir ateitis, tai šaknys ir sparnai, tai mūsų bendras kelias, kylantis iš pelenų.

„Pakilę iš pelenų“ – tai kelionė į šviesą, kur kiekviena karta prideda naują kibirkštį, kad medis vėl sužydėtų.

Likimų knyga jau parašyta, mus veda Protėviai. Ši knyga tik sustiprins Protėvių energiją ir padės būsimoms kartoms.

Taip gimė ši knyga. Iš atminties, iš skausmo, iš šviesos, kurią giminė perdavė per kraują, bet dar labiau – per širdį.

Šioje knygoje kalbu ne tik apie istorinius faktus ar giminės linijas. Tai ir mano vidinis darbas – tylūs pokalbiai su savimi, su praeitimi, su tuo subtiliuoju pasauliu, kurį kiekvienas žmogus vienaip ar kitaip jaučia. Vieni tai vadina intuicija, kiti – atminties aidu, dar kiti – Protėvių balsu.

Nesvarbu, kaip tai pavadinsime, svarbiausia, kad kiekvienas skaitytojas galėtų rasti savo būdą suprasti. Aš nesiekiu įtikinti. Tik dalinuosi tuo, kas man atėjo rašant, ieškant ir klausantis.

Tai knyga apie ryšį – tokį, kurio negalime išmatuoti, bet galime pajusti. Ir jei kai kurie puslapiai pasirodys mistiški, priimkite juos kaip kvietimą į gilesnį dialogą: tarp Protėvių ir palikuonių, tarp matomo ir jaučiamo, tarp praeities ir dabarties.

Nuoširdžiai kviečiu skaitytojus į dvasinę kelionę po mistinę Protėvių pilį. Tu – ne tik savo istorijos skaitytojas, bet ir jos kūrėjas. Kai rašai ar skaitai, tu ne tik įrašai ir ištari žodžius, tu keiti giminės lauką ir leidi jam vystytis kitaip. Pasiklausykime, sakau jums, skaitantiems: „Užmerk akis ir įsivaizduok savo giminės lauką kaip didžiulę šviesos erdvę, kuri jungia visus tavo Protėvius ir būsimas kartas. Kur tu joje esi? Ką tu gali įnešti į šią šviesą? Ką norėtum paleisti, o ką – išsaugoti?“

Ir gražiausia tai, kad net tada, kai manęs nebebus, ta šviesa ir toliau skleis spindulius, stumdama tamsą atgal.

Iki susitikimo knygos puslapiuose, mielieji.

Ką tu neši jų vardu?

Tu jauti emocijas, kurių jie negalėjo sau leisti – liūdesį, pyktį, vienatvę. Išverki jų ašaras, kurias jie sulaukė. Tai jų neišgyventas skausmas. Tu neši jų žodžius, kurių niekas neišgirdo – jų neišsakytas mintis, svajones, baimes. Kartais kalbi už juos net tada, kai tylėti būtų lengviau. Tu neši jų tylą.

Esi jų svajonių tęsinys. Net jei jie nesuprato to sąmoningai, jų sielos norėjo, kad gyventum drąsiau, giliau, tikriau. Tu esi jų noras mylėti kitaip – be baimės, be prisitaikymo, laisvai. Tu kartais bijai gyventi lengvai, nes tai atrodytų išdavystė. Gal neši liūdesį, kurio nesupranti, gal tavo viduje gyvena meilė, kurios bijai, nes nežinai, kaip ją išreikšti. Gal jautiesi per daug jautrus, nes tavimi teka visos

jų neišreikštos emocijos. Gal bijai būti pažeidžiamas, nes jie mokė: „*Būk stiprus. Nebūk silpnas.*“

Tu neši jų vandens sielos upę, bet gali pasirinkti, kaip ji tekės toliau: užtvankos ar šviesos link.

Ką gali paleisti jų ir savo labui?

Tu gali nešti kaltę ar pareigos jausmą, kuris jų gyvenime buvo būtinybė, bet tavo – našta. Todėl paleisk pareigą išgyventi, tai ne tavo. Tavo gyvenimas gali būti džiaugsmo, pilnatvės ir šviesos kelias. Tu jiems to linkėtum – jie tau irgi. Ir baimės paleisk – jie bijojo dėl saugumo, dėl sistemos, dėl netekčių. Tu jau esi kitoje erdvėje – tu gali rinktis.

Ir kaltę paleisk, kad gyveni kitaip. Tu gerbi jų atminimą labiau – siai tada, kai gyveni savo širdimi. Paleisk jų tylą. Kalbėk. Išsireikšk. Verk. Juokis. Kurk. Kai tu tai darai – per tavę jų sielos išsilaisvina. Privalai paleisti užgniauztus jausmus, kuriuos nešiojai vietoj jų. Tu gali paleisti jų neišverktas ašaras, jų baimę mylėti. Jie mylėjo tyliai, nes bijojo būti atstumti. Nekaltink savęs už tai, kad tavo jausmai stiprūs, – tai ne silpnumas, tai dovana.

Paleisti – reiškia leisti jų kartos vandeniui tekėti. Ne sunaikinti, o išlaisvinti. Kad giminės širdis vėl plaktų ne iš pareigos, o iš meilės.

Buvusios tavo sielos žaizdos gyja, nes pagaliau apsijungei su tėvais. Tėvai atiduoda tau viską dabar, ko negavai iš jų tada, vaikystėje. Tamsioji tėvų pusė tavęs jau neveiks, nes tėvai tave laimina ir tave saugo Kūrėjas. Tu gyveni meilėje, viskas persidengia meile.

Lašas gryno lietaus vandens krenta į dulkes ir tampa nešvariu. Taip ir siela, kuri ateina į purvą, išsipurvina. Bet tu išgydei baimės, atmetei juodas mintis, savo vidines baimes, kurios tave stabdė. Atgaivini dieviškąją energiją savo, o kartu ir jų viduje. Tėvai tampa burtininkais, nėra baimių galvoje, širdyje. Leidi jiems būti tikrais burtininkais.

Keisdamas save, keiti giminės energijas, keiti Pasaulio energijas. Vien tavo buvimas keičia kitus žmones, gali blokuoti šviesos energijos nusiurbimą.

Laiškas tėvų sieloms – nuo vaikų, kuriuos jie mylėjo tyliai.

Brangios mūsų sielų šaknys,

rašau jums ne žodžiais, o širdimi. Šiuo laišku norisi paliesti ne tik atmintį, bet ir tai, kas išliko anapus laiko – jūsų tylų žvilgsnį, neišsakytas svajones, sielos nuovargį ir viltį.

Žinau, kad gyvenote nelengvu laikotarpiu. Ten, kur buvo mažai pasirinkimų, bet daug atsakomybės. Kur meilė reiškė ne žodžius, o duonos riekę ant stalo, šiltą rūbą, numegztą per naktį, tylų atsidusimą už vaikų kambario durų.

Jūs buvote tvirti kaip žemė, kantrūs kaip dangus ir gilūs kaip upė. Taip dažnai tylėjote, kad kartais atrodė, jog nesate – bet dabar suprantu: jūs buvote visur. Jūsų rankų darbas, jūsų nugaros nuovargis, jūsų neišverktos ašaros buvo mūsų pamatai.

Mūsų širdyse kai kur liko tuštumos – neišgirsti žodžiai, neišmokta artumo kalba, nesuprasti troškimai. Bet mes neteisiame. Mes tik norime suprasti. Nes žinome: jums ne viskas buvo leista. Ir vis dėlto šiandien mes čia – jūsų vandens sielos teka per mus. Su mumis – jūsų dvasia, jūsų šaknys, jūsų tėsinys.

Ačiū, kad išgyvenote. Kad išlaikėte. Kad mylėjote taip, kaip mokėjote.

Mes mokomės gyventi laisviau. Mokomės kalbėti apie tai, kas skauda. Leisti sau svajoti garsiai. Būti silpni ir būti tikri. Ir žinoti – tai ne išdavystė, o jūsų svajonių išsipildymas. Jūs norite mums perduoti ne tik išlikimą, bet ir gyvenimą. Mes priimame. Ir pažadame: saugosime jūsų sielos upę.

Aš jus myliu. Aš jus girdžiu. Aš gyvenu – už jus, bet ir dėl savęs.

Su meile, pagarba ir ramybe
Jūsų vaikai, Jūsų sielos atspindys

Pirma karta – tu, Gyvoji šviesa.

Tai mes – Gyvoji šviesa. Pirma karta. Dabarties žmonės, atbudę širdimi. Gyvename laiku, kai žemė dunda nuo pokyčių, o dangus vis dar niūniuoja senąsias dainas. Laikas paspartėjęs, bet ir sustojęs mumyse – tarsi vėjo gūsis tarp dviejų epochų. Mes esame tiltas.

Mūsų karta atėjo su kvietimu – išgirsti, ką šnabžda giminė. Pajusti šaknis ne tik žemėje, bet ir sielose. Mes, pavargę nuo triukšmo, nuo skubėjimo, nuo svetimų vaidmenų, imam mokytis būti savimi. Ši karta – pabudimo karta. Lūžio taškas. Mūsų dvasia jaučia senąsias žaizdas ir naują giesmę. Mūsų širdyse dega klausimas: „*Kas aš esu iš tiesų?*“

Mūsų žvilgsnis krypta atgal, į Protėvių kelią – ne tam, kad ten pasiliktume, bet kad pasiimtume, kas amžina: išmintį, ryšį, atmintį, gyvą kalbą su žeme ir dangumi. Mes norime perduoti vaikams ne tik technologijas, bet ir gebėjimą išgirsti paukščio giesmę, pajusti medžio pulsą, melstis be žodžių, o mylėti – be sąlygų.

Įsivaizduok, kad tai esi Tu – tas, kuris skaitai šiuos žodžius. Tu – lyg pirmoji aušros šviesa, kuri skverbiasi pro tirštą nakties uždangą. Tavo buvimas – tai laužas šaltoje tamsoje, švelniai šildantis žemę, kviečiantis naują rytą. Tavo širdyje dega amžinas žiburys, nešantis tavo giminės ugnį per amžius. Tu esi giminės kelio pradžia, nešantis žinią: „*Aš esu čia. Aš gyvenu. Aš kuriu naują pasakojimą.*“

Leisk sau įžengti į šią kelionę – nebijok, nes tai tavo istorijos gimimas. Tu esi pradžia ir pabaiga, amžinas šviesos taškas šioje begalinėje Visatos tėkmėje. Savo buvimu, savo kvėpavimu tu įžengi į šį pasaulį, bet kartu esi ir visų, kurie buvo prieš tave ir bus po tavęs, tąsa. Tavyje slypi ne tik tavo asmeninė istorija – tavyje telpa begalinė giminės jėga, kurią dažnai jauti, bet retai suvoki. Tu esi tas švyturys, kuris degina tamsą, neša naują pradžią ir žada pokyčius.

Esi vienybės simbolis, kviečiantis į sąmoningą kelionę – ne tik per gyvenimą, bet ir per praeitį, kurią turi suprasti, kad galėtum keisti ateinančių kartų likimus.

Tu esi ta ypatinga karta. Tarp mūsų yra žmonės, kurie gimė praeito amžiaus šeštajame septintajame dešimtmetyje. Mokėsi aštuntajame dešimtmetyje. Dirbo devintajame dešimtajame dešimtmečiais, o dauguma jų dirba iki šiol. Jie keitė pasaulėžiūrą 1990-aisiais. „Praregėjo“ 2000-aisiais. Ir dabar jie laikosi...

Jie išgyveno beveik septynis skirtingus dešimtmečius, du skirtingus amžius, du skirtingus tūkstantmečius... Jie nuėjo kelią nuo eilių prie tarpmiestinio telefono iki vaizdo skambučių ir bet kuri pasaulio tašką, nuo diafilmų iki „YouTube“, nuo vinilinių plokštelių iki *online* muzikos, nuo rašytų ranka laiškų iki elektroninio pašto, socialinių tinklų, „WhatsApp“ ir DI, nuo skalbimo rankomis iki skalbimo mašinų ir indaplovių, nuo radijo programų, nespaltoto televizoriaus iki aukštos raiškos televizijos, nuo vaizdo klubų iki „Netflix“. Jie žinojo, kaip atspausdinti nuotraukas, prie jų atsirado pirmieji kompiuteriai, perfokortos, diskai, juostiniai, kasetiniai ir vaizdo magnetofonai, o dabar jų rankose gigabaitai ir terabaitai mobiliuosiuose telefonuose ir planšetėse.

Jų vaikystėje berniukai dėvėjo šortus su kojinitėmis iki kelių, mergaitės – tik sukneles ir sijonus, vaikai avėjo sandalus ir veltinius, visi važinėjo dviračiais, riedučiais, ištisą dieną žaidė kieme kvadrata ir slėpynių. Vėliau atsirado džinsai, leginsai, kedai, mini ir maksi sijonai, kompiuteriniai žaidimai...

Jų vaikystė praėjo su ant kaklo pakabintais raktais nebijant, kad kas nors juos atims.

Taip! Jie daug patyrė ir begalę pasikeitimų buvo jų gyvenime! Tiesos dėlei reikia pripažinti, kad ne visi pokyčiai buvo teigiami – šie žmonės išgyveno masę krizių: asmeninių, ekonominių, pasaulinių... Ši karta pergyveno ir išgyveno daugiau nei bet kuri kita karta

žmonijos istorijoje. Būtent ši karta adaptavosi ir prisitaikė prie visų jiems tekusių tokių didžiulių pokyčių...

Pagarba visiems ypatingos kartos atstovams, kurie buvo ir išliiko unikalūs, nepaisydami nieko! Sveikatos, džiaugsmo, gerumo ir laimės.

Tai tokie mes, pirma karta, Gyvoji šviesa.

Aš, Gyvoji šviesa, pirmos kartos atstovas, atėjau į šį pasaulį kaip dovana. Giminė tikrino, ar galima man patikėti jėgą vesti paskui save žmones, vesti giminės sielas ir naują giminės kartą. Šiuo metu vyksta pokyčiai Visatoje, kova vyksta ne tik dėl manęs, bet dėl kiekvieno žmogaus. Ir aš jaučiu pokyčius ne tik mentaliniame, bet ir fiziniame kūne. Kova vyksta tarp šviesos ir tamsos, kova už mano giminės ateinančių kartų laimę. Išliks tas, kuris eina šviesos keliu.

Ką mes, pirma karta, siekiame perduoti ateinančioms kartoms?

Mes – pirma karta, pabudusi iš ilgo sapno. Mes tiesiame kelią. Jūs eisite toliau. Ne tam, kad būtumėte tobuli, bet kad būtumėte tikri. Ne tam, kad atkurtumėte praeitį, bet kad kurtumėte šviesią, gyvą ateitį. Gyvoji šviesa – jūsų giminės balsas iš širdies.

Mes nesame tobuli, bet tikri. Mes esame pavargę, bet pasiryžę. Esame žaisti nemokantys suaugusieji, bet mokantys vaikus mylėti.

Esame tie, kurie išdrįsta klausti: „*O jeigu būtų galima kitaip?*“ Ir šio klausimo jėga griauja sienas tarp kartų.

Mes – Gyvoji šviesa. Pirma karta. Pradžios dvelksmas. Mūsų darbas – įžiebt šviesą giminės lobyne ir ją perduoti. Ne kaip degančią naštą, bet kaip švyturį, rodantį kelią į širdį.

Tėvų dėka mes pasikeitėme. Keisdamas save, keiti savo giminę, keiti Žemės žmogiškumo lauką. Keisdamas save, keiti visą pasaulį.

Dalinkis su pasauliu savo žiniomis ir ištekliais, tik tada galėsi gauti iš pasaulio tai, ko tau reikia. Sugebėsi savo giminę išvesti į kitą – dvasingą, turtingą, sėkmingą, meilės, asmeninės laimės kelią

dieviškumo lygmenyje. Sugebėsi, nes esi šviesus, esi karys už šviesą, švarą santykiuose, už tiesą ir savo vystymąsi.

Ką tu neši ateities vardu?

Mes nešame atvirumą – mokomės kalbėti tiesą, net kai balsas dreba. Nešame atjautą – leidžiame sau verkti, kad ir sūnūs, ir dukros žinotų: švelnumo nereikia varžytis, nes tai – stiprybė. Nešame sąmoningumą – grįžtame į kūną, į kvėpavimą, į čia ir dabar, kur viskas prasideda. Nešame drąsą keisti giminės raštą – pasakydami: „*Čia baigiasi skausmas, čia prasideda meilė.*”

Mes trokštame, kad mūsų vaikai ir jų vaikai nebekartotų to, kas nėra jų. Kad jie neštų tik tai, kas lengva, gyva ir tikra. Todėl ši karta išdrįsta pažvelgti į šešėlius, į neišsakytas istorijas, į senelių tylą ir mamas, kurios pamiršo mylėti save. Mamos, kurios dėl vaikų ir šeimos dirbo keliuose darbuose, kurios „auklėjo“ geriančius ir svetimaujančius vyrus, kad statistinė šeima būtų pilna, nes taip partija įsakė. Kurios niekada neturėjo atostogų. O darbe vykdė partijos penkmečio planus su privalomais šūkiais: „*Įvykdysime penkmečio planą per trejus metus.*“

Mes klausome, mes atleidžiame, mes paleidžiame. Čia gimsta kantrybė ir išmintis, kurių reikia, kad pakeistume savo giminės likimą.

Ką gali paleisti jų ir savo labui?

Paleidžiame kaltę – svetimą ir savą, paleidžiame baimę mylėti. Paleidžiame vertybes, kurios ne mūsų – pareigas be širdies, normas be dvasios. Paleidžiame kovą – su savimi, su tėvais, su pasauliu. Paleidžiame prisirišimą prie „aukso veršio“. Mes šokame naują šokį – tyliai, bet ryžtingai. Iš meilės sau, iš meilės tiems, kurie buvo prieš mus, ir tiems, kurie ateis po mūsų. Mes meldžiamės giminei už jos pagalbą.

3. ALEGORINIS PASAKOJIMAS APIE SIELAS

Sielos susėdo prie apskrito stalo ir rinkosi pamokas, kurias turėjo išmokti Žemėje, nes į Žemę josėjo vystytis ir tobulėti.

Pirmiausia prakalbo drąsi ir stipri siela: „Šį kartą keliauju į Žemę išmokti atleisti. Kas man padės tai padaryti?“

„Tai viena sunkiausių pamokų... Tu nesusitvarkysi per vieną gyvenimą... Tu tiek kentėsi... Mums labai tavęs gaila... Bet mes tave mylime ir padėsime...“

Sielos kalbėjo jai su užuojauta ir net šiek tiek išsigandusios.

Dar viena siela pasakė: „Aš pasiruošęs būti su tavimi Žemėje ir tau padėti. Tapsiu tavo vyru, dėl daugelio mūsų šeimos gyvenimo problemų būsiu kaltas aš, o tu išmoksi man atleisti.“

Antroji siela atsiduso: „O aš galiu tapti vienu iš tavo tėvų, parūpinti tau sunkią vaikystę, tada kištis į tavo gyvenimą ir kištis į verslą. Ir tu išmoksi man atleisti.“

Trečioji siela pasakė: „Ir aš tapsiu vienu iš tavo viršininkų ir dažnai elgsiuosi su tavimi nesąžiningai, įžūliai, kad išmoktum patirti atleidimo jausmą.“

Kad sustiprintų pamoką, dar kelios sielos sutiko susitikti su ja Žemėje skirtingu metu. Taigi, kiekviena siela pasirinko savo pamoką, skyrė vaidmenis, sugalvojo tarpusavyje susijusį gyvenimo planą, kuriame mokytusi ir mokytų viena kitą. Ir nusileido į Žemę.

Aš priimu save, aš leidžiu sau nugyventi gyvenimą su pačia savimi, su tikroju Aš – aiškiai suprasdama, kad esu vienintelė – pats artimiausias ir pats svarbiausias sau žmogus. Įvairūs žmonės – geri ir blogi – ateina ir išeina, o aš pati visada lieku su savimi. Aš visada esu sau tikėjimas, atrama, palaikymas ir apsauga. Ir tai teisinga, nes toks buvo Kūrėjo siekis.

Aš leidžiu sau bendrauti su Protėviais ir priimti jų duodamą jėgą žinodama, kad tai yra jų dovana, už kurią reikės mokėti. Aš leidžiu sau pažadėti Protėviams, kad jų jėgą panaudosiu šviesai ir meilei.

Aš leidžiu meilės sau nelaikyti egoizmu, leidžiu sau priimti save, tikėti savimi.

Aš leidžiu sau ir jums visiems būti savimi.

Aš myliu save.

AŠ LEIDŽIU SAU

Aš leidžiu sau basai bristi per žolę,

Aš leidžiu sau,

Kad tas padykęs vėjas plaukus man kedentų.

Aš leidžiu sau šypsotis žmogui, draugui, saulei

Ir širdimi nesenti...

Dabar renkuosi tiktai tai, kas man patinka,

Ir gaunu tai, ko nusipelniusi esu.

Renkuos mylėti žmogų,

Kuris man širdžiai tinka,

Laiminga aš esu...

Aš leidžiu sau bendrauti su jumis šiandieną,

Būti laiminga, tiek daug matydama gražių akių.

Nes laimė – tai ne nuotaika,

*Tai jausmas ir ramybė,
Džiaugiuosi tuo, ką šiandien aš turiu.*

*Aš leidžiu sau laiminga būti šiandien,
Čia, dabar,
Aš leidžiu sau tikėti savimi... ∞*